

Τὸ νὰ πίπτῃ λεπτὴ καὶ ἀραιὰ βροχή: Ἀρκίνησεν τὸ
'μυλ-λοψιχαδίσμα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀμυλόβρεγμα.

*ἀμυλοψιχαδίζω, 'μυλ-λοψιχαδίζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *ἀμυλοψιχαδίει.

Συνήθως κατὰ γ' πρόσ., πίπτει λεπτὴ καὶ ἀραιὰ βροχή,
ψιχαλίζει ἐλαφρῶς: Ἀρκίνησεν νὰ 'μυλ-λοψιχαδίῃ. Συνών.
*ἀμυλοβρέχω 1, ψιχαλίζω.

*ἀμυλοψιχαδίσμα τό, 'μυλ-λοψιχαδίσμα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀμυλοψιχαδίζω.

Ἀμυλοψιχαδίσμα, ὁ ἰδ.

*ἀμύλωμα τό, 'μύλ-λωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀμυλώνω.

Τὸ νὰ καταλύῃ τις τὴν νηστείαν, νὰ τρώῃ πασχαλινὰ
φαγητὰ: Ἐν' 'μύλ-λωμαν ποῦ ἔκαμα μὲ ἕναν ἀβκόν;

*ἀμυλώνω, 'μυλ-λὼν-νω Κύπρ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀμυλο, παρ' ὁ καὶ 'μύλ-λα.

1) Τρώγων λιπαρὸν φαγητὸν αἰσθάνομαι κατόπιν
γεῦσιν οἶονεὶ χοιρινοῦ λίπους Σύμ.: Ἐφαά το καὶ 'μύλ-
λωσα. 2) Καταλύω τὴν νηστείαν, τρώω πασχαλινὰ φα-
γητὰ Κύπρ.: Ἐνήστευα οὐλ-λην τὴν Σαρακοστήν τδ' ἐν
ἐμύλ-λωσα. Σαρακοστή ἐν τῷ τρώει 'μυλ-λωμένα τδ' ἐν
ἀντρέπεται!

*ἀμύλωσι ἦ, 'μύλ-λωσι Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀμυλώνω.

Τὸ ἐκ λίπους ἄρτυμα φαγητοῦ: Ἐν ἔχει 'μύλ-λωσι δὲ
φαεῖ. Συνών. *ἀμυλωσιᾶ.

*ἀμυλωσιᾶ ἦ, 'μυλ-λωσιᾶ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀμυλώνω.

Ἀμύλωσι, ὁ ἰδ.: Ἐδεὶ κάμποσιν 'μυλ-λωσιᾶν τὸ π-πι-
λάφιν-τὸ ρέσιν (φαγητὸν ἐκ σίτου καὶ κρέατος).

*ἀμυλωτὸς ἐπίθ. 'μυλ-λωτὸς Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀμυλώνω.

Λιπαρὸς, λιπώδης: Μυλ-λωτὸ κρεῖας. Συνών. *ἀμυ-
λωτὸς, ἀντίθ. ἀμύλωτος 1.

ἀμύλωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀμύλ-λωτος Κύπρ.
Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀμυλωτὸς < *ἀμυλώνω τοῦ ἀρκτι-
κοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυ-
τονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ὁ ἄνευ λίπους, ἄνευ πάχους Σύμ.: Ἀμύλ-λωτο
κρεῖας. Ἀντίθ. *ἀμυλωτὸς, *ἀμυλωτὸς. 2) Ὁ μὴ
ἡρτυμένος διὰ λίπους ἢ βουτύρου Πόντ. (Κοτύωρ.): Ἀμύ-
λωτο δουρβὰ (εἶδος σουπας). 3) Ὁ μὴ καταλύσας τὴν
νηστείαν, ὁ μὴ φάγων πασχαλινὰ φαγητὰ Κύπρ.: Ἐμεινεν
ἀμύλ-λωτος Πάσκαν ἡμέραν ὁ κακορρίζικος, γιατί ἐν εἶδεν
π-παρᾶς ν' ἀγοράσῃ κρεῖας. Συνών. ἀμυαντζήριστος 1.

ἀμύξωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀμύξουτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μυξωτὸς < μν-
ξώνω.

Ὁ μὴ ρυπανθεὶς διὰ τῆς βλέννης τῆς ρινός. Ἀντίθ.
μυξίασμένος (ἰδ. μυξιάξω), μυξωμένος (ἰδ. μυ-
ξώνω).

ἀμύριστος ἐπίθ. Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Πόντ. (Οἶν.) κ. ἄ.
— Λεξ. Δεὲκ Λάουνδ. Περιδ. — ΓΔροσίν. Ἀγροτ. Ἐπιστ. 85
ἀμύριστους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. Σάμ. κ. ἄ. ἀμύρι-
χτος Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀμύριγος Πόντ. (Χαλδ.) κ. ἄ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀμύριστος.

1) Ὁ μὴ μυρίζων, ὁ μὴ ἀναδίδων ὁσμὴν, ἄοσμος Ἡπ.
Μακεδ. Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Δεὲκ Λάουνδ. — ΓΔροσίν.
ἔνθ' ἄν.: Ἀμύριστο βούτυρο - τυρὶ Ἡπ. || Ποίημ.

Μέσ' ἔς τὸ βιβλίον τὰ κλεισέες ἔς τὸ φύλλον σου σημάδι,
ἔς τὴν ἰδία θέσει τοὺς κλειστά τὰ βροῖκα τὰ καημένα,
ἀμύριστα, παντέρημα, θλιμμένα σὰν κ' ἐμένα

ΓΔροσίν. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀμυρος 1. 2) Ἐκεῖνος
τὸν ὅποιον δὲν ὠσφράσθη τις Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰων.
(Κρήν.) Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) Σάμ. κ. ἄ.: Λουλούδι ἀμύ-
ριστο Κρήν. Οὐλα φέρεις ἔς σὸ μυτί σ', τιδὲν ἀμύριχτο κ' ἀπε-
λέκ' ἔς (ὅλα τὰ φέρεις εἰς τὴν μύτιν σου, τίποτε δὲν ἀφίνει
χωρὶς νὰ τὸ μυρισθῇς. Τὸ κ' ἀπελέκ' ἔκ τοῦ κ' ἀπελέκεις)
Κοτύωρ. Ἐμυρίσθην οὐλᾶ τὰ μῆλα κ' ἐφῆκεν ἕναν ἀμύριγον
(ἐμυρίσθη ὅλα τὰ μῆλα καὶ ἀφῆκε ἕναν χωρὶς νὰ τὸ μυρι-
σθῇ. Ἐκ παραμυθ.) Χαλδ. || Φρ. Γαρούφαλον ἀμύριστον
(ἐπὶ ἀγνῆς παρθένου) Σάμ.

ἀμυρος ἐπίθ. Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Ἡπίτ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀμυρος.

1) Ὁ μὴ ἀναδίδων ὁσμὴν, ἄοσμος Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ.
Ἡπίτ. Συνών. ἀμύριστος 1. 2) Ὁ μὴ χρισθεὶς
δι' ἁγίου μύρου Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Ἡπίτ. Συνών. ἀμύ-
ρωτος 1.

ἀμύρωτος ἐπίθ. σύνθη. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.
κ. ἄ.) ἀμύρουτους βόρ. ἰδιώμ. ἀμύρωγος Πελοπ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μυρωτὸς < μν-
ρώνω. Τὸ ἀμύρωγος προσέλαβε τὸ γ ἀντὶ τοῦ τ κατ'
ἐπίδρασιν τοῦ ἀμύριγος, δι' ὁ ἰδ. ἀμύριστος.

1) Ὁ μὴ χρισθεὶς δι' ἁγίου μύρου, ὁ μὴ μυρωθεὶς
ἐνθ' ἄν.: Ἀβάφτιστος καὶ ἀμύρωτος Κοτύωρ. Συνών. ἀμυ-
ρος 2. 2) Ἀπρεπής, ἐπὶ λόγων Λέσβ.: Λόγια ἄγρια
ταὶ ἀμύροντα. Συνών. βρομερός.

ἀμύστρωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀμύστρουτους Μακεδ.
(Κοζ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μυστρωτὸς < μν-
στρώνω.

Ὁ μὴ διὰ μυστηρίου χρισθεὶς: Ἡ αὐτὴ εἶν' ἀκόμ' ἀμύ-
στρωτη.

ἀμυτίαστος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μυτιαστὸς < μν-
τιάξω.

Ὁ μὴ φέρων μύτιν, ὁ μὴ ἀπολήγων εἰς ὄξύ, ἐπὶ ὑπο-
δημάτων κτ.: Τθαρούδ' ἀμυτίαστον. Πβ. ἀμύτωτος.

ἀμύτωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μυτωτὸς < μν-
τώνω.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἐμύτωσέ τις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου
δὲν ἐγένετο ὀξεῖα αἰχμή. Πβ. ἀμυτίαστος.

ἄμφια τά, κοιν. ὡς ὄρ. ἐκκλησιαστικός.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὗς. ἄμφιον.

Τὰ διάφορα ἐνδύματα, τὰ ὅποια περιβάλλονται οἱ κλη-
ρικοὶ κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν διαφορῶν ἱεροτελεστιῶν, ἢ καὶ

